Floarea de Loldilal

– Assscultă, tinere, eşşşti sssigur că şşştii unde e gunoiul?

Seneşalul Revel Ored e nervos. Mă fixează ca un şarpe - şi sâsâie la fel, boşorogul!

Darîl ignor. Mi-o pot permite; Leira, Comandant Suprem şi împărătească într-o singură făptură, mă aspiră prin ochii ei dilataţi, de un verde nefiresc, fascinant. Şi cred că suferă pentru că protocolul îi impune să-l privească pe Ored în timp ce i se adresează în stilul „fiere sub miere" al nobilului şi străvechiului clan din care face parte:

– Domnule seneşal, nu pot să nu vă mărturisesc că întrebările fără rost mă fac să-mi pierd buna dispoziţie...

Senaşalul păleşte, tremură şi bâiguie ceva neinteligibil.

Leira nu-l ascultă. S-a întors spre mine şi deja coboară treptele estradei dominate de tronul pe care l-a moştenit de puţină vreme. La fiecare pas, armura ei flexibilă sclipeşte tăios, îndurerându-ne ochii.

– Mareşal Anob, preţ de cinci ore, comanda Trupelor Imperiale de Elită îţi aparţine în exclusivitate... îţi dăruim timp îndestul pentru izbândă. Sau pentru moarte. **Noi** aşa credem!

A vorbit cu mâna dreaptă pe umărul meu - atingerea care dăruieşte **PUTEREA** -, cu voce aspră, accentuând pluralul maiestăţii.

Plec capul, amintindu-mi că sunt, ca toţi locuitorii legitimi ai Oraşului, un supus recunoscător, şi, ca toţi comandanţii, un militar preţuind încrederea ce îi e acordată. Darîl înalţ aproape imediat, fiindcă, înainte de toate, sunt un războinic pentru care onoarea e mai presus de viaţă!

Mâna Leirei îmi strânge umărul şi eu o privesc complice. Ştiu că, dacă voi învinge, voi fi Principele Consort. Ea mi-a promis-o în repetate rânduri, nu mai departe de noaptea abia trecută, pe când trupul ei fremăta savurând lăcomia mea de oştean îndelung mistuit de dorul femeii. Şi ştiu că voi învinge, pentru că iubesc **PUTEREA** şi o doresc pe Leira; mă excită cântecul vorbelor ei, mirosul ei acru, de sălbăticiune, pielea ei albă, mată - pe care nici cea mai cruntă istovire nu izbuteşte să-şi zugrăvească cearcănele, nici muşcăturile mele nu sunt în stare să-şi întipărească peceţile vineţii -, talia ei de viespe din care izvorăsc şolduri generos arcuite, primitoare...

– Noroc plin! îmi urează singura femeie demnă de mine

înainte de a se întoarce către tron cu ceremonioasa lentoare rituală.

Iar eu îmi strâng ochii şi pumnii, aşa cum se cuvine, şi răspund, aşa cum o cere un obicei a cărui origine s-a pierdut în ceţurile uitării:

– Fie-vă gura aurită!

Aud urletele şi aplauzele asistenţei - floarea Imperiului mă aclamă cu o frenezie ce lasă în umbră visele mele cele mai ambiţioase! De ce? Fiindcă doresc, cu toţii, din tot sufletul, ca apărătorii purităţii Oraşului să cucerească încă o izbândă? Fiindcă au înţeles că **eu şi numai eu** sunt epuratorul ce îi poate izbăvi de cele mai perfide gunoaie care s-au infiltrat vreodată printre noi? Fiindcă s-a lăţit zvonul că eu sunt ultimul şi adevăratul ales al împărătesei?

Nu ştiu şi nu-mi pasă. Sunt cu mult deasupra acestei gloate meschine! Şi totuşi, ceva mă îmboldeşte să-l privesc pe Ored; e încă palid, darîşi loveşte palmele şi îşi mişcă buzele cu un zel de care nu l-aş fi crezut în stare. Aş face pariu că-i ţâţâie fundul de teamă că entuziasmul n-o să-i fie remarcat! îmi stăpânesc râsul, salut cu un gest scurt şi demn şi mă îndrept către imensele uşi aurite care prind să gliseze, deschizându-se pe măsură ce mă apropii.

Trupele Imperiale de Elită mă aşteaptă aliniate şnur. Nu le vorbesc. Ştiu că mă recunosc drept comandant, că îşi cunosc misiunea. Ridic doar braţul stâng şi soldaţii bine dresaţi mă urmează, mişcându-se toţi ca unul, într-o tăcere nefirească.

Nu ştiu unde îi duc, fiindcă nu ştiu care şi unde e gunoiul. (Intrigantul de Ored avea, în felul lui, dreptate.) Dar mă încred orbeşte în simţul meu aparte, ce mă călăuzeşte, fără greş, înspre cotloanele în care se oploşesc impurităţile - imigranţii clandestini tânjind să pună laba (dacă nu cumva ăştia or avea tentacule sau vreun alt soi de apendice împuţite)

pe Oraşul nostru Continental. Troglodiţii îl confundă cu Raiul şi roiesc dinspre toate colţurile galaxiei, deghizaţi în fel şi chip, de capul lor sau în cete, riscând pe cont propriu sau încrezându-se în garanţiile iluzorii oferite, la preţuri imense, greu de imaginat, de organizaţii ramificate, având în vârf cozile noastre de topor (plasate, surprinzător! sau poate firesc? tot mai sus în ierarhia socială).

Eu şi bătrânul Ored, ca toţi epuratorii, îi simţim - pur şi

simplu, avem darul de a deosebi mirosul lor de mirosul Oraşului - şi îi vânăm întotdeauna fără greş. Şi trebuie să recunosc că el o făcea pe când eu încă nu deprinsesem mersul de-a buşilea, dar ghiujul nu recunoaşte că s-a ramolit! însă nu asta mă intrigă, ci faptul că niciodată n-a mai fost vorba, ca acum, de o adevărată armată. Sau cel puţin aşa spun zvonurile captate de terminalele specializate. Numai că rablele n-au înregistrat nici o imagine; doarfrânturi de comentarii ţipate de voci isterizate, urlete, gâfâieli, grohăituri - un talmeş-balmeş de sunete sinistre. Plus un amalgam de miasme şi miresme - de la latrină la flori de loldilal.

Cu toate astea, am noroc! O înţeleg în clipa în care mă opresc, tresărind. Mi se încreţeşte pielea, părul mi se strânge măciucă, furnicături iuţi îmi chinuiesc degetele şi ace de gheaţă îmi sfredelesc măduva spinării. Asta e! I-am simţit! Sunt mulţi şi sunt aproape!

Adulmec şi ştiu că, în spatele meu, Trupele Imperiale de Elită îşi ţin răsuflarea.

– Acolo! le ordon, întinzând braţele spre procesiunea care tocmai ne taie calea. Sunt câteva zeci de Călugări Orbi, cu ochii ascunşi de cochilii brune, crescute din însăşi carnea lor metamorfozată, pe care şi le extirpă periodic, provocându-şi dureri atroce, cu nimic mai prejos decât cele pe care le simt în timp ce carapacele cornoase se regenerează. Toţi poartă mantii groase, din blană de zgor, şi duhoarea trupurilor lor asudate se propagă înspre noi, ne învăluie, devine din ce în ce mai îngreţoşătoare...

– Acolo! repet, dar Imperialii mei şovăie. înţeleg, e greu de crezut că gunoaiele se ascund tocmai sub masca preacuvioşilor aspiranţi la mântuirea prin suferinţă!

Dar simţurile nu m-au înşelat niciodată, aşa că dau buzna între călugări.

– Imperial blestemat! şuieră, cu voce atât de cavernoasă încât pare autentică, un bătrân spân, cu tigva reliefată grotesc sub pielea stafidită.

Oare mă crede tâmpit? Sau el e tâmpitul?

– De unde ştii că sunt Imperial, orbule? rânjesc, îmbătat de victoria atât de uşor dobândită.

– Numai Imperialii n-au nimic sfânt! Nu e nevoie de ochi ca să descoperi asta!

Şi zâmbeşte. Ar fi un zâmbet blând - dacă nu i-ar dezveli doi incisivi negri şi ciobiţi, stingheri pe gingiile vinete, umflate.

Da, e tâmpit! N-are habar că, la Călugării Orbi, păstrarea danturii în stare perfectă e unul dintre canoanele vieţii monahale!

îi râd în nas, îmi înfig mâna în mantia lui şi smucesc cu putere.

Usturimea neaşteptată mă face să urlu şi îmi privesc nedumerit palma transformată într-o rană supurândă. Apoi aud strigătul de atac al Trupelor Imperiale de Elită şi realizez că în mantia atinsă se lăţeşte vertiginos o gaură cu margini fumegânde, o gaură prin care se zăreşte... Prin care nu se zăreşte nimic! Şuierând, falsul călugărul se micşorează, se dezumflă ca un balon ciuruit. Ceilalţi impostori se bulucesc împrejurul lui, se ghemuiesc arcuindu-şi spinările care pleznesc, slobozind arteziene de clăbuc cafeniu, a cărui putoare mă face să mă retrag împleticindu-mă.

Cu o sforţare, îmi regăsesc poziţia demnă, impozantă, şi, fiindcă durerea din căuşul mâinii mi se stinge, îmi cercetez palma deschisă. Rana îmi dispare văzând cu ochii, pierzându-se sub pielea nevătămată, care îşi recâştigă terenul abia pierdut...

Oştenii îmi sunt deja alături, darîn locul procesiunii n-a mai rămas decât o băltoacă putjed-cafenie, ce se evaporă rapid, otrăvind atmosfera.

în spatele meu, cineva înjură urât. Şi mai multe glasuri îi ţin isonul. Dar eu mă bucur. Am înregistrat mirosul creaturilor, pot simţi încotro se îndepărtează.

– După mine! comand, şi mă pomenesc alergând. Străbat aleile pietonale în fugă şi Trupele Imperiale de Elită mă urmează, băgând în sperieţi trecătorii care se refugiază în cele mai apropiate clădiri, încrezători în protecţia obloanelor etanşe. Alerg, încredinţat că simţurile nu mă mint nici acum, alerg călăuzit de o miasmă tot mai firavă...

Cine sunt? Unde sunt? Cum reuşesc să facă asta? mă întreb, sărind direct pe calea rulantă de viteză III. O săritură prost calculată! Noroc că un sergent îmi înşfacă braţul drept, reechilibrându-mă.

îi mulţumesc cu o privire scurtă. Şi sper că nici nu m-am înverzit, înciudat de propria mea neîndemânare, nici n-am pălit amintindu-mi, ca într-un crâmpei de coşmar,

blestemele gunoaielor anihilate în urmă cu cinci zile - şapte indivizi sfâşiaţi, din ordinul meu, prin încastrarea piciorului drept în banda II şi a celui stâng în banda III.

Ce porcărie! Eu, Anob, asaltat de remuşcări, ca un civil colcăind de sentimentalisme! Şi asta în timp ce miasma călăuzitoare se pierde!

Dar n-am să disper! Sunt încă vânătorul norocos, spre care prada vine singură...

Şi chiar o văd. Le văd, sosesc din sens opus, pe banda ultrarapidă, formând o procesiune dezlânată.

Le-au zărit şi trupeţii. Unii stupesc în sân, alţii îşi feresc ochii, ca orice bărbat cu minţile întregi care întâlneşte alaiul Fecioarelor Zbârcite - pe trei sferturi goale, îmbiind trecătorii cu farmece mucegăite, şi purtând către noi miasma pe care o crezusem pierdută!

– Hei, frumoaselor! strig. Pe noi ne căutaţi! E ziua voastră norocoasă!

– Nu le opriţi, domnule mareşal! îndrăzneşte să mă implore sergentul care m-a susţinut cu două minute înainte. Aduce ghinion, toată lumea o ştie! Cel care le priveşte în ochi îşi goneşte norocul şi cel care le atinge îşi pierde bărbăţia...

– Cretinule! îl reped. Priveşte-le! Vorbele mele nu le bucură, le sperie! Matracucele sunt gunoaie travestite! Să oprească cineva benzile! trâmbiţez, năpustindu-mă pe urmele babelor ce au început deja să alerge pe calea care oricum rulează cu viteză ameţitoare.

Imediat, unul dintre oştenii de sacrificiu se lasă să alunece între două căi. Fără să şovăie şi fără să ţipe. Doar sângele şi viscerele lui ne împroaşcă şi auzim scrâşnetul căilor frânate.

Trupele scot strigătul de atac, încercuind şi îngrămădind Fecioarele Zbârcite.

– Vă lăfăiţi în oraşul ăsta subpopulat, împuţiţilor! ne reproşează, cu voce de sirenă, cea mai bătrână şi mai hidoasă dintre travestite. în vreme ce, pe planete ostile, noi ne stingem înainte de vreme, luptându-ne cu şi pentru câteva petece de sol secătuit...

– Voi?! Cine mă-ta sunteţi voi?! mă stropşesc, trăgând cu sete de coada subţire de păr cenuşiu, cu aspect sfărâmicios, pornită din creştetul unei băbătii pipernicite.

De data asta mâna îmi rămâne teafără, dar coada devine

fuior de praf cafeniu, înecăcios, puturos. Zbârcitele urlă şi, din gurile lor căscate, clăbucul cafeniu, aidoma celui ţâşnit din spinările călugărilor, erupe în jerbe din ce în ce mai bogate, le acoperă, le dizolvă, le unifică într-o zoaie cafenie, evaporată rapid, infiltrată în aerul pe care îl face de nerespirat.

Trupeţii tuşesc. Am senzaţia că le simt disperarea, geamănă cu a mea, fiindcă mă sufoc. Moartea mi se hlizeşte în faţă şi, umilit, recunosc că mă tem de ea. Că m-am temut întotdeauna!

Din fericire, duhoarea se îndepărtează cu repeziciune. Gâfâi - şi trupeţii o fac - şi inspir cu nesaţ.

– Ce se întâmplă, domnule mareşal? mă întreabă sergentul livid şi răguşit. îmi doresc să nu-l fi auzit - ce dracu', nu-i suficient că-mi pun singur aceeaşi

întrebare? îi întorc spatele şi zbier la grupa de sacrificiu:

– Idioţilor! Aşa se opresc benzile?! La ce naiba credeţi că s-au inventat comunicatoarele? Nu mai ştie nimeni să ia legătura cu Coordonarea Tehnică?

Imperialii mă privesc ca pe o creatură bizară - aproape ca pe un nou soi de gunoi. Totuşi, un căpitan îmi răspunde cu respect:

– Domnule mareşal, toate comunicatoarele sunt scoase din uz. Cred că le-a afectat prima emisie de bulbu...

Amuţeşte brusc, trăsnit de o duhoare identică cu a gunoaielor netrebnice pe care le hăituim. Eu, năucit, horcăi înainte de a reuşi să-mi ridic ochii. Toţi o fac - şi un murmur de stupefacţie transformată în teroare trece din om în om.

– Foc! Foc! Foc!

Zbier ca din gură de şarpe, în timp de un roi de gigaviespi (specia sălbatică, din colonii, care în Oraş n-ar trebui să existe), se năpusteşte asupră-ne. Şi vârfurile celor cinci ace ale fiecăreia (care nu ar trebui să fie simultan în erecţie) lucesc înzecit mai dureros decât armura Leirei.

Trag primul, orbeşte. Dar nu ratez ţinta! Nimeni nu o ratează. Insectele lovite pocnesc, revărsându-şi miezul clăbucios, şi ningecu fulgi fetizi, cafenii, de care ne ferim îngroziţi, presimţindu-le atingerea necruţătoare. într-adevăr, vreo treisprezece ghinionişti urlă a moarte, înmuindu-se, lichefiindu-se pur şi simplu, spre a se evapora apoi, o dată cu cea de-a treia băltoacă pe care o vedem de când am început

(poate o fi fost într-un ceas rău?) această misiune de epurare.

Ne sufocăm din nou şi, imediat ce ne recăpătăm suflarea, grosul Trupelor Imperiale de Elită strigă în canon, pe zeci de voci pe care spaima le-a spart, stârnind sonorităţi

hârbuite:

– Scapă cine poate! Laşii! Ticăloşii!

– Toţi dezertorii vor fi ucişi în chinuri! le promit, cu glasul sugrumat de furie neputincioasă. Urmaţi-mă! Şi, dacă nu vă puteţi birui frica, străduiţi-vă măcar să vi-o ascundeţi!

Dar foarte puţini mi se supun. Ceilalţi îmi aruncă priviri rătăcite, fac stânga împrejur -execuţie ireproşabilă, perfect sincronizată, a unei comenzi pe care nimeni nu a rostit-o -şi o rup la fugă de-a lungul benzilor înţepenite. Numai că alţi Imperiali le taie calea. O oaste care nu e a mea! O hoardă de gunoaie, de imigranţi travestiţi... Cerule, ce creaturi blestemate ne-au invadat? Cum izbutesc să-şi ascundă scârna bolborosindă sub alte şi alte întrupări, una mai bine trucată decât alta?

– Iarăşi ei, şoptesc, apăsat, către cei douăzeci-treizeci de trupeţi care mi-au rămas alături.

– Ne simţi, nu-i aşa? mă întreabă, rânjind, unul dintre ceilalţi - copia fidelă a sergentului care e încă lângă mine. De unde ai harul ăsta? Nu cumva l-ai moştenit de la „gunoiul" care ţi-a fost străbunic? De la nemernicul adoptat de Orăşeni numai şi numai pentru că era capabil - şi dornic! - să trădeze alte aşa-zise „creaturi de pripas". Asta l-a scos teafăr din „filtrul" care împarte imigranţii în „inutili" şi „potenţial folositori"!

Ei da, e adevărat! Sunt urmaşul unui gunoi! E adevărat că numai câte un străin - câte unul din zece mii, sau cam aşa ceva - poate fi blagoslovit, imediat ce pătrunde în Oraş, cu harul de a-i deosebi pe cei aidoma lui de localnici. Şi e adevărat că harul se moşteneşte -sărind întotdeauna peste două generaţii şi fericind numai descendenţi de acelaşi sex cu primul epurator din neam. Dar e ciudat că acest gunoi ne ştie taina, pe care orăşenii de rând nu o cunosc. Sergentul meu, cel adevărat, e sincer indignat când îl izbeşte scurt pe cel fajs.

– înghite-ţi limba, hazna împuţită!

Travestitul se prăvăleşte ca un sac, capul îi plezneşte izbind banda înţepenită, oasele craniului i se dezghioacă şi i se împrăştie, mărunţindu-se, prin de acum banalul clăbuc cafeniu în care tocmai i se transformă trupul. Clăbucul bolboroseşte, se

umflă, urcă în susul corpurilor celorlalţi falşi imperiali, cărora alt clăbuc le izvorăşte din gurile întredeschise, din nări, din urechi, din ochii bulbucaţi...

în câteva secunde, locul gunoaielor e luat de un imens calup de clăbuc care, tresăltând ca bucată gelatinoasă de peltea, alunecă spre noi. încet, sigur, terifiant...

Oamenii mei o iau la sănătoasa şi sergentul strigă, poate încercând să se justifice:

– Scapă cine poate!

Mă pomenesc singur în faţa ororii cu bulbuci. Cine ar fi crezut că ăsta e chipul morţii? mă întreb, paralizat ca o broască hipnotizată de şarpele ce e gata să o înghită.

Fulgerător, amintirile mi se derulează, speranţele mi se surpă, deşertăciunea **PUTERII** jinduite mi se dezvăluie, goală ca o hârcă cu dinţii rânjiţi...

închid ochii, acceptându-mi şi aşteptându-mi sfârşitul. Mareşalul Anob, Spaima Gunoaielor, va fi mistuit de clăbuci căcănii, puţind ca atare... Peste cinci secunde, peste patru, peste trei, peste două, peste una...

Dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nimic. Asta e moartea?!

Deschid ochii. Văd calupul de clăbuc năruindu-se şi lăbărţându-se în faţa mea, devenind băltoaca ce îmi e deja familiară şi care, fără să mă atingă, mă înconjoară.

Iarăşi mă sufoc. Tuşesc, contorsionându-mă - şi, când îmi revin, balta izvoditoare de miasme a dispărut - de parcă nici n-arfi existat vreodată.

Sunt singur. Aerul e înmiresmat, mirosul Oraşului îmi pătrunde prin toţi porii. Unde sunt gunoaiele? Habar n-am! Se pare că le-am pierdut urma!

înjur printre dinţi, ceea ce coincide cu repornirea căilor rulante. Sunt pe cea ultrarapidă. Cu capul vâjâind, cu ochii tulburi... Nu prea mă simtîn stare s-o părăsesc. Şi totuşi...

Cobor de pe o bandă pe alta şi mă opresc, derutat, pe aleea pietonală. Oraşul pare pustiu. Mama mă-si de clăbuc! 0 fi ucis chiartoţi locuitorii?

îmi imaginez bălţile cafenii - câteva în fiecare apartament, înălţându-se şi gelatizându-se, metamorfozându-se în forme stranii, cărora fantezia mea bântuită de spaime nu reuşeşte să le menţină conturul. Le scapă mereu, le saltă iarăşi şi iarăşi din mocirlele iniţiale, care le tot sug înapoi, ca nişte ventuze

recalcitrante...

Nu trebuie să-mi imaginez cum arată. Nu asta contează, alta îmi este misiunea, mă dojenesc, îmbărbătându-mă şi sugestionându-mă ca să-mi recapăt încrederea în simţurile

meje infailibile...

într-un târziu, detectez ceva care aduce cu duhoarea greu de descris a gunoaielor hăituite. Tresar şi, amuşinând, sar din nou pe căile rulante.

Dar miasma e firavă. Dispare şi reapare, chemându-mă din nou în altă direcţie. Din fericire, ajung lângă hangarul aeroglisoarelor imperiale, îl aleg pe cel mai performant şi mă înalţ, reîncepând să sper că Leira mi-a urat„noroc plin" cu gura aurită.

Zadarnic! Miasma îmi joacă feste, mă face să mă agit ca o zburătoare bezmetică, descriind de-a valma spirale, opturi, elipse, parabole sau zigzaguri când deasupra Oraşului Continental, când deasupra Continentului Ogor, când deasupra Arhipelagurilor Grădini, când deasupra Insulelor Codri...

Brusc, realizez că patru din cele cinci ore acordate au trecut. Inima mi se ridică în gât, unde o gheară o strânge înainte de a începe să o sfârtece cu meticulozitate... îmi ţin răsuflarea, apoi inspir adânc şi expir, relaxându-mă... Liniştindu-mă... Regăsindu-mi curajul şi optimismul...

N-am să dau greş! Mie nu mi se poate întâmpla una ca asta! Nu acum, când harul meu de epurator tocmai mi-a inoculat certitudinea că trebuie să aterizez la porţile Reşedinţei Imperiale. Oricât ar părea de bizar, ştiu - simt! - că aici s-au refugiat puii de curvă! Iar jos mă aşteaptă Trupele Imperiale de Elită. Le văd şi ştiu - simt! - că nu sunt gunoaie deghizate.

Cobor adulmecând triumful. Reiau comanda prin ridicarea braţului, fără să-i întreb de ce s-au regrupat, de ce mă aşteaptă tocmai acolo. Iar trupeţii bolborosesc ceva despre iertare.

N-am timp să-i ascult. în faţa noastră, uşile aurite culisează, parcă invitându-ne dincolo de prag, unde ne aşteaptă Ored.

– Te retragi, puţoiule? Te-a sssperiat duş^şmanul şşşi-ai venit la mămica?

îi proptesc cotul în piept, îmbrâncindu-l. Incă sunt Comandantul Unic al Trupelor Imperiale de Elită, iar Ored e un ghiuj pe care soldaţii mei l-ar lichida pe loc dacă le-aş cere-o.

Darpentru unul ca el nu merită să pierdem nici măcar o secundă!

Totuşi... Intre noi doi se materializează, din nimic, trei şiruri lungi - un Ored lângă altul, toţi sâsâind la unison, cu răutate:

– Puţoiule, te-a sssperiat duşşşmanul?

– Imbecilule! Incompetentule! urlă adevăratul seneşal - şi, fără să aştepte vreo comandă, Imperialii se reped, nimerind în spuma cafenie care, brusc, ia locul sosiilor lui Ored, pentru ca imediat să bolborosească şi dispară, ducând în neant toată oastea mea de elită.

Sunt iarăşi singur. Sau aproape singur. în faţa mea, Ored se chinuieşte să-şi îndese în nări filtrele pe care le cară de obicei în buzunarul secret al pantalonilor, şi regret că nu sunt la fel de bine dotat, fiindcă miasmele au devenit - pentru a câta oară? - insuportabile.

Apoi o văd pe Leira. Nu ştiu când şi pe unde a intrat, dar vine plângând către mine. O iau în braţe şi lacrimile ei îmi lovesc umărul - penetrându-l!

E ca şi cum zeci de lame mi-ar ciopârţi muşchii, mi-ar ferestrui oasele. Răcnesc şi o resping pe nurlia împărăteasă. Ea rânjeşte şi o spuzeală cafenie îi cuprinde faţa, prelingându-i-se pe gât, pe armura strălucitoare. E acoperită toată de broboane fornăitoare, crescând, crăpând şi împroşcându-mă cu bale clăbucioase, care îmi încleiază mâinile, buzele, pleoapele lăsate.

Disperat, îmi smucesc braţele, îmi descleştez degetele, îmi şterg cu dosul unei palme buzele, cu ai celeilalte îmi frec ochii lipiţi...

Clăbucul ăsta încleiază! Nu pute şi nu provoacă usturimea cumplită pe care am simţit-o când m-au atins lacrimile ei, când am atins mantia falsului călugăr! De ce...?

– Pentru că e timpul să stăm de vorbă.

întrebarea mea nerostită capătă răspuns de la falsa Leira, a cărei mână îmi atinge ochii

– şi e atingerea tandră a femeii îndrăgostite.

Pleoapele mi se dezlipesc şi o pot zări din nou. E mai frumoasă ca niciodată, toată faţa îi zâmbeşte, rochia semitransparentă îi vălureşte în ape azurii şi, la cea mai neînsemnată mişcare, din faldurile bogate izvorăşte, răspândindu-se în efluvii discrete, mireasma fascinantă a

loldilalului, a florilor lui carnivore...

– Acesta e mirosul nostru, îmi spune, cu acea voce susurândă care mă face s-o doresc

– nu pe ea, ci pe autentica Leira - cu o intensitate dementă, aşa cum n-aş fi crezut că voi dori vreodată o femeie... E mirosul lumii noastre de baştină. Al lumii strămoşilor tăi, Amirp Anob! Ştiai că străbunicul tău, renegatul Nalrep, a aclimatizat loldilalul pe planeta

asta? Pe planeta asta pe care nu primiţi pe nimeni în afara câtorva ticăloşi gata să-şi vândă nu numai semenii, ci şi sufletul, pentru o viză de rezidenţă! Pe planeta asta care poate oferi mai mult decât vă trebuie, dar pe care o păstraţi numai pentru voi, cu un egoism feroce... Cu un egoism care pute! Un egoism căruia nu i-ai simţit duhoarea până azi, când ai fost gata să te sufoci în repetate rânduri! Ai fost gata să te sufoci când noi te-am ajutat să percepi adevăratul miros al Oraşului vostru - pe care noi nu vrem să punem stăpânire cu de-a sila, profitând de forţa minţilor noastre. Vrem doar să-i dăm la iveală putreziciunea şi să vă scăpăm de ea. O putem face în scurtă vreme dacă, în loc să ne vânaţi, ne acceptaţi ajutorul... Dacă acceptaţi să împărţim, deopotrivă, planeta voastră şi puterile noastre. Vorbeşte-i împărătesei tale despre noi...

– Sssă vorbeassscă dessspre voi în loc sssă vă ucidă? Sssă-i vorbeassscă împărătesssei dessspre nişşşte gunoaie?! sâsâie Ored, plin de venin - şi eu tresar, fiindcă uitasem că există, că e şi el aici, sub cupola bogat ornamentată a imensei săli de primire.

– Noi, moşule, îl contrazice străina, cu blândeţe - şi pe mine, unul, vorba „moşule" mă unge pe suflet -, noi suntem misionarii...

– Sssunteţi mincinoşşşi! urlă, turbat, seneşalul. Ne-aţi dissstrusss Trupele Imperiale de Elită! Ăsssta vă e ajutorul?!

– Erau o elită a Răului! Tu trebuie să înţelegi asta, Amirp Enob. Tu trebuie să transmiţi oferta noastră de ajutor, să vorbeşti despre mâna prietenoasă pe care v-o întindem. Şi numai tu, care eşti sânge din sângele nostru, ne poţi goni de aici, dacă mă ucizi cu mâna ta. Dacă sugrumi imaginea femeii care ţi-e dragă!

– Gunoi parşiv! mârâi, înţelegând că afurisiţii de imigranţi vor să mă încurce în plasa minciunilor lor meşteşugite.

îmi pun mâinile în jurul gâtului ei şi ea, pălind, îşi leagă cu greu şoaptele tremurânde:

– Şi dacă sunt chiar Leira ta? Şi dacă îţi omori iubita? Şi dacă îţi tai tu însuţi calea către tron?

Mă priveşte cu ochi umezi, buzele îi freamătă, parcă tânjind după un sărut, îi freamătă şi trupul lipit de al meu, cald şi îmbietor ca întotdeauna şi... şi mirosind a loldilal, ca niciodată!

Mincinoasa! Prefăcuta! Impostoarea! Gunoiul! Putregaiul!

Flamura roşie a furiei îmi flutură în faţa ochilor, braţele mi se crispează, degetele mi se strâng, îl aud pe Ored zbierând „ucide!", din ochii femeii curg lacrimi - şi n-aş fi crezut că lacrimile pot fi atât de mari şi de limpezi, că un asemenea horcăit poate ieşi dintre nişte buze atât de roşii, de ispititoare... Şi n-aş fi crezut că un chip se poate schimba într-o clipă, că încă frumoasa faţă a unei Leira în agonie îşi poate pierde brusc trăsăturile, căpătându-le apoi, la fel de brusc, pe cele tăiate din topor ale unui bărbat smead, turbat de spaimă, cu ochii tulburaţi de răutate...

Un chip ce îmi e încă şi mai familiar decât al superbei împărătese, un chip pe care, Cerule!, îl recunosc într-o străfulgerare!

Urlu, îmi descleştez mâinile, cel ce nu mai e decât un hoit mi se prăvăleşte la picioare, şi capul lui lovind podeaua de marmură roşie dezlănţuie un trăsnet ce mă izbeşte necruţător, tăindu-mi picioarele şi înţepenindu-mă în centrul unui vârtej înnebunitor. Eu, mareşalul Anob, îngenuncheat, înfrânt, zdrobit de simpla vedere a unui trup identic cu al meu, ucis de mâinile mele, sunt punctul în jurul căruia se învârt palatul, Oraşul, planeta, soarele, universul...

– Ai învinsss, tinere. N-aşşş fi crezut... Mhm... Felicitări...

E vocea lui Ored. O aud când totul se linişteşte. Când, încă tremurând, mă ridic de lângă mortul care îmi seamănă leit. Când aud ovaţiile Trupelor Imperiale de Elită, când le văd, reînviate ca prin farmec, grupate în semicercuri din ce în ce mai largi, al căror centru suntem eu şi... leşul meu.

Deci EI n-au omorât pe nimeni? îmi spun, nemaiînţelegând nimic. Şi mă întreb, simţindu-mă, ca niciodată, nu epurator, ci ucigaş: Deci el, acesta care duce în moarte chipul meu, era nevinovat?!

E ziua nunţii mele. A nunţii noastre, zi pe care Leira, nerăbdătoare ca o femeie de rând, a aşezat-o imediat după cea a victoriei ce m-a făcut demn de mâna ei.

E ziua pe care o visez de mult, e ziua despre care am crezut că o să fie cea mai fericită din toată viaţa mea.

E ziua în care mă întreb dacă voi mai simţi vreodată „gunoaiele". Pentru că astăzi mă invadează, puternic ca niciodată, cumplit ca niciodată, mirosul Oraşului, duhoarea lui pestilenţială! Pentru că am senzaţia, pe care doaro continuă sforţare neomenească mă

împiedică să o transform în certitudine, că sub masca înşelătoare a caldarâmului, a clădirilor zvelte, a parcurilor largi, cu lacuri albastre şi pâraie sprintene, a oamenilor zâmbitori, a frumuseţii miresei mele, se ascunde bolboroseala clăbucului cafeniu ce îşi împroaşcă miasma, tăindu-mi răsuflarea şi înlocuindu-mi, încet şi sigur, surâsul de mire fericit cu grimasa chinuită a omului îngreţoşat peste măsură.

O grimasă chinuită schimonoseşte şi chipul seneşalului Ored. Bătrânul vine spre noi, căci protocolul îi cere să-şi prezinte felicitările.

– Omul ăsta e şarpele pe care l-am crescut la sân, îmi şopteşte Leira, fără să mă privească şi aproape fără să-şi mişte buzele, aşa cum orice înalt demnitar ştie s-o facă. Priveşte-i mutra pocită de invidie!

Dar eu îi privesc ochii şi înţeleg că, pentru prima dată de când ne cunoaştem, ne macină aceeaşi suferinţă. Şi ghicesc că el s-a pedepsit pe sine însuşi renunţând la filtrele nazale de care era nedespărţit!

Seneşalul se înclină în faţa împărătesei şi, înainte de a dărui ritualul buchet de roseroze, îi sărută inelul - iar eu observ, sperând din tot sufletul că sunt singurul, că, în acel moment, i se zbârleşte părul.

Apoi, ajuns în faţa mea, nu se mulţumeşte să-mi strângă doar mâna. Nesocotind ritualurile şi stârnind rumoare în rândul asistenţei scandalizate, îmi oferă o floare de loldilal. O iau mulţumindu-i din ochi şi, fără să-mi pese că aş putea fi muşcat, îmi afund nările în ea, îi sorb cu nesaţ parfumul, singurul care poate învinge putoarea de latrină înconjurată de hoituri ce mi se pare că - sau chiar a luat în stăpânire până ieri iubitul meu Oraş.

Ored îmi caută ochii şi mă întreabă, mişcându-şi buzele

fără să scoată nici un sunet, aşa cum orice înalt demnitar ştie s-o facă:

– Amirp Anob, de ce a plecat ssstrăbunicul tău din lumea loldilalului? A fossst cumva nebun?